
Prædiken til Midfaste

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Prædiken til Midfaste	4
Midfaste	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

Prædiken til Midfaste

Midfaste

Prædikedag Midfaste

Prædikedato 22. marts 1925

Prædiketekst Johannes 6,1-15

Prædiken ID P220325-01

Kilde KMF-nr. 14.18.13 (Datering ifølge Niels Nøjgaard)

Midfaste.

X havde som saa ofte før gjort et stort Mirakel, og saa vilde de gøre ham til Konge. De var naturligvis ude af sig selv af Begejstring; og saadan en Begejstring regnede han nok ikke ret meget med. Og dog er jeg sikker paa, at det ikke var af Ringeagt for Menn., at han vragede det Kongenavn, de vilde give ham. — Kæreste Venner dog, hvor har dog den Mand alligevel lidt — — de misforstod ham jo — alle misforstod ham; han ærede sine Disciple ved den daglige Omgang, og de vidste dog slet ikke, hvor han vilde hen. Han gjorde storslaaede Undergerninger for Folket, og de vilde gøre ham til jordisk Konge. Højere regnede de ham altsaa ikke; de troede at kunne ære ham ved at kalde ham Konge; de havde altsaa endnu ikke forstaaet saa meget af ham, at de kunde indse, at her var uendeligt meget mere end selv den største Kejser paa Jorden, for her var Guds Søn. Jeg ved snart ikke, hvad der i Texten i Dag holder den bedste Prædiken for os — Miraklet: at han evnede at mætte de Tusinder med de Par Brød og Fisk, ell. Miraklet: at han gik op i Bjergene ganske alene, da de Tusinder raabte ham med Kongenavn. Ser du, Fordelen, Gevinsten, Avancementet har alle, alle Dage haft en afgørende Magt over Menn.'s Sind. Der er næsten ingen, der elsker deres Fødegaard saadan, at de modstaar Fristelsen, hvis der falder et eventyrligt Bud paa den. Naar et anden Klasses Embede opslaas ledigt, er der gerne en svær Masse smaa Præster i 3die Klasserne, der faar en Anelse om, at nu har Gud Brug for dem der. Og selv om en Mand forstaar sig aldrig saa lidt paa Bispegerning, saa siger han jo ikke Nej til at blive Biskop alligevel. For slet ikke at tale om Rigsdagsmænd. Det er sagt saa gruelt af Verdens næststørste Tænker, den gl.

Filosof i Königsberg: Immanuel Kant. Der er intet Menneske, uden det er tilfals, hvis blot Prisen er stor nok. Og nu vilde jeg helst sige Amen efter den Sætning; for den er mægtig nok til at udgøre en hel Prædiken; men det er nok for tidligt. “Der er intet Menneske, som jo er tilfals, blot Prisen er stor nok.” Den gamle Græker, der søgte med sin Lygte et Menneske, d.v.s. en, der ikke var til fals. Ricard digtede engang: han kom til Pladsen foran ’s Gaard. og tabte sin Lygte; for dér var han. Ja, netop, Jesus Kristus var aldrig tilfals: de lokkede ham med Kongedømme, med alle Verdensrigers Herlighed, de truede med Mishandling og Død, de bandede, og de bad — men han blev tro i sin Gerning, lod sig aldrig røkke, og naar det kneb gik han op i Bjergene ganske alene. Men hver, der holder sig til ham, fordyber sig i hans Livs Historie og lader sig vejlede af hans hellige Aand, faar Magt til at ligedannes med ham i nogen Maade, at hæve sig op over dette: at være tilfals, at skinne som Himmellys skønt af de smaa.

Ulige Aar, 1925